

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж гп 252/2015
03.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Браниславе Апостоловић и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у предмету предлагача Н.С. из Н.С., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача, изјављеној против решења Привредног апелационог суда Р4 Ст бр. 540/2014 од 22.04.2015. године, у седници већа одржаној 03.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача, па се **ПОТВРЂУЈЕ** решење Привредног апелационог суда Р4 Ст бр. 540/2014 од 22.04.2015. године.

Образложење

Предлагач је Уставном суду Републике Србије поднела уставну жалбу због повреде права на суђење у разумном року; права на једнаку заштиту права и на правно средство и права на рад. У уставној жалби поставила је захтев за накнаду нематеријалне и материјалне штете.

Решењем Привредног апелационог суда Р4 Ст бр. 540/2014 од 22.04.2015. године, у ставу првом изреке, одбијен је као неоснован захтев предлагача којим је тражила да јој се утврди право на нематеријалну штету у износу од 3.500 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС, због претрпљених душевних болова и губитка здравствене способности. У ставу другом изреке, одлучено је да се по правноснажности решења уставна жалба и одлука донета у овом предмету достави Уставном суду, ради одлучивања о уставној жалби, због повреде права на једнаку заштиту и права на правно средство, као и права на рад и у погледу дела захтева који се односи на накнаду материјалне штете.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавила жалбу.

Одлучујући о жалби предлагача, на основу члана 86. став 3. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 116/08, ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. и члана 402. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14), у вези са чланом 30. став 2. ЗВП ("Службени гласник СРС" бр. 25/82 "Службени гласник РС", бр. 46/95....55/14), који се примењује на основу члана 8 в. Закона о уређењу судова, те је нашао да жалба предлагача није основана.

Одредбом члана 8а. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС" бр. 101/2013), прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. У ставу 2. ове законске одредбе, прописано је да се захтевом из става 1. овог члана, може тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 8б став 1. наведеног Закона, прописано је да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права на суђење у разумном року.

Сагласно цитираним законским одредбама, само странка у поступку за који сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може поднети захтев за заштиту тог права, као и захтев за накнаду штете.

У конкретном случају првостепени суд је правилно утврдио да предлагач није ни излучни, нити стечајни поверилац у стечајном поступку који се води над стечајним дужником Ј. ДОО, Н.С., те јој у том поступку није могло бити повређено право на суђење у разумном року. Стога је првостепени суд правилно одбио захтев предлагача.

За свој правни став првостепени суд је дао детаљне, јасне и ваљане разлоге, које у свему прихвата и овај суд, а који се наводима жалбе ничим не доводе у сумњу.

Са изложеног, а на основу члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**